

1/

Sydney, pán Kensington a tri hviezdičky

Niečo nebolo v poriadku.

Žena na pasovej kontrole sa naňho najprv zoširoka usmiala. „Ako sa máte, *mate?*“

„Mám sa fajn,“ zaklamal Harry Hole. Pred tridsiatimi hodinami odletel z Osla do Londýna a od medzipristátia v Bahrajne sedel na odpornom sedadle pred núdzovým východom. Z bezpečnostných dôvodov sa operadlo nedalo sklopiť, a kým pristál v Singapore, chrbtica mu celkom zdrevenela.

A potom sa žena prestala usmievať.

S očividným záujmom sa začítala do údajov v pase. Ťažko povedať, či jej pozornosť vzbudila fotografia, alebo jeho meno.

„*Business?*“

Harry Hole tušil, že v iných kútoch sveta by úradníci na pasovej kontrole dodali slovko *sir*; no čítal, že v Austrálii takéto zdvorilostné frázy nie sú bežné. Napokon, neprekážalo mu to. Harry nebol ani zvlášť scestovaný, ani snob, z celej duše túžil po jedinom. Po hotelovej posteli.

„Yes,“ odvetil a podvedome zaťukal prstami po pulte.

Nato vyšpúlila pery, pričom prišla aj o posledné zvyšky krásy, a ostrým hlasom sa spýtala:

„Prečo nemáte v pase víza, *sir*?“

Srdce mu poskočilo, ako poskočí vždy, keď sa blíži neodvratná katastrofa. Používajú oslovenie *sir* azda až vo chvíli, keď sa situácia vyostří?

„Sorry, zabudol som,“ zamrmlal, horúčkovo prehrabávajúc vrecká. Prečo mu nepripli špeciálne vízum do pasu? Za chrbtom začul hudbu. Jeho spolucestujúci z lietadla počúval počas celého letu ten istý album. A prečo si, doriti, nikdy nepamätá, kam si odkladá veci? Navyše je tu aj teplo, hoci je už desať hodín večer. Cítil, ako sa mu roztriasli ruky.

Konečne našiel žiadaný dokument a s úľavou ho položil na pult.

„Ste policajt?“

Žena sa pozorne zadívala na jeho špeciálne vízum, no prestala špúliť pery.

„Verím, že vám tu nepozabíjali vaše blondínky.“

Spokojne sa zasmiala a nadšene opečiatkovala Harryho vízum.

„Nuž, zatiaľ len jednu,“ zamrmlal Harry.

Príletová hala bola plná zástupcov cestovných kancelárií a šoférov limuzín s tabuľkami v rukách. Ani na jednej nebolo meno Hole. Už sa chystal osloviť taxikára, keď si všimol, ako sa k nemu pribíja černochoch vo svetlých

rifliach a v havajskej košeli. Mal nezvyčajne široký nos a tmavé kučeravé vlasy.

„*Mister Houli*, tu ste!“ kričal s nadšením.

Harry Hole sa zamyslel. Takže bude musieť opravovať Austrálčanov vo výslovnosti svojho mena, aby si ho nemýlili s dierou. Pán Svätý znie určite lepšie.

„Andrew Kensington, teší ma,“ uškrňal sa chlapík, podávajúc mu obrovskú dlaň.

Jeho stisk vysal z Holeho aj poslednú energiu.

„*Welcome to Sydney* – verím, že ste mali príjemný let,“ srdečne ho privítal ozvenou letuškiných slov spred dvadsiatich minút. Schmatol Holeho obitý kufor a vykročil k východu bez toho, aby sa obzrel. Harry sa ho usiloval nestrať z očí.

„Pracujete pri mestskej polícii?“ spýtal sa ho.

„Samozrejme, *mate*. Pozor!“

Lietacie dvere zasiahli Harryho rovno do čumáka, vyhrkli mu slzy. Najhlúpejšia komédia by sa nezačala horšie. Pošúchal si nos a zanaďoval po nórsky. Kensington sa naňho súcítne pozrel.

„Hlúpe dvere, *ya?*“

Harry neodpovedal. Netušil, čo sa u protinožcov hovorí v takýchto prípadoch.

Vyšli na parkovisko, kde Kensington otvoril kufor malej ojazdenej toyoty a naložil doň Harryho batožinu. „Budete šoférovať, *mate?*“ prekvapene sledoval Harryho, ako si sadá za volant.

Harry si až vtedy uvedomil, že nastupuje zo strany vodiča. Nie, nechce šoférovať. V Austrálii sa jazdí vľavo. Sedadlo spolujazdca bolo také zahádzané papiermi, ka-

zetami a kadejakými zbytočnosťami, že si sadol radšej dozadu.

„Vy ste určite aborigén,“ oslovil černocho, keď vyšli na diaľnicu.

„Vás len tak ľahko neokabátia,“ uškrnul sa Kensington a fľochol do zrkadla.

„V Nórsku vás voláme austrálski černosi.“

Kensington zvrátil tvár.

„To vážne?“

Harry zneistel.

„Teda, chcem tým len povedať, že určite nemáte predkov medzi väzňami, ktorých sem posielali pred dvesto rokmi z Anglicka,“ zamrmlal ospravedlňujúco, aby mu ukázal, že o histórii krajiny aspoň čosi tuší.

„To je pravda, *Houli*, moji predkovia boli trochu rýchlejší. Ak mám byť presný, asi o štyridsaťtisíc rokov.“

Kensington sa spokojne zaškeril a Harry si slúbil, že chvíľu bude držať hubu.

„Chápem. Inak, som Harry.“

„Fajn, Harry. Ja som Andrew.“

Zvyšok cesty sa o rozhovor staral Andrew. Zaviezol Harryho do štvrte King's Cross a dal sa do vysvetľovania: vykričaná štvrť mesta, najviac bordelov, centrum obchodu s drogami a v podstate akejkolvek ilegálnej činnosti v meste. Každý druhý škandál v Sydney nejako súvisí s hotelom alebo so striptízovým klubom na tomto štvorcovom kilometri.

„Tu sme,“ povedal zrazu, vybehol na krajinu, vyskočil a vybral z auta Harryho kufor.

„*See ya tomorrow,*“ rozlúčil sa a zmizol. Harry osamel na chodníku v meste, ktorého počet obyvateľov sa takmer vyrovnal Nórsku. Chrbát ho bolel, v hlave sa mu už ozýval časový posun. Hotel Crescent. Nápis na dverách zdobili tri hviezdičky. Jeho nadriadení v Osle nezvyknú utrácať za ubytovanie svojich zamestnancov. No možno to nebude až také zlé. Určite dostali zľavu pre štátnych zamestnancov a za najmenšiu izbu v hoteli.

Tak to aj bolo.

2/

Tasmánsky čert, klaun a Švédka

Harry opatrne zaklopal na dvere šéfa policajného okrsku Južného Sydney.

„Ďalej,“ zahučal hlas spoza dverí.

Za dubovým stolom sedel veľký chlap s impozantným brušiskom. Pod riedkou ofinou mu vyrastalo sivé husté obočie, no vrásky okolo očí sa smiali.

„Harry Hole z nórskeho Osla, *sir*.“

„Sadni si, Holy. Na to, koľko je hodín, vyzeráš neuveriteľne sviežo. Mimochodom, verím, že si ešte nemal tú česť s chlapcami z drogového.“ Neil McCormack sa srdečne zasmial.

„*Jet-lag*. Časový posun. Od štvrtej som oka nezažmúril, *sir*;“ vysvetlil mu Harry.

„Samozrejme. To bol len náš interný vtip. Aby si pochopil, pred pár rokmi sme tu mali slušne veľký korupčný škandál. Odsúdili nám desiatich policajtov, medzi iným aj za predaj drog – predávali si ich navzájom. Začali sme ich upodozrievať, keď niektorí z nich boli nonstop na nohách. S takými vecami sa nežartu-

je,“ zamrmlal spokojne, nasadil si okuliare a zalistoval v papieroch.

„Prišiel si nám pomôcť s vyšetrovaním vraždy Inger Holterovej, ktorá bola v Austrálii na pracovné vízum. Podľa fotografií pekná blondínka. Dvadsaťtri rokov, však?“

Harry prikývol. McCormack už hovoril vážne:

„Našli ju rybári v zálive Watson’s Bay, zo strany Gap Parku. Bola dopoly vyzlečená a aj telesné poranenia svedčia o tom, že ju najprv znásilnili, potom udusili, no na tele sme nenašli zvyšky semena. Následne ju vyviezli pod rúškom noci do parku a hodili z útesu.“

Zvraštil tvár.

„Pri trochu horšom počasí by ju určite pohltili vlny, no takto zostala ležať medzi kameňmi až do ďalšieho rána. Ako som spomínal, semeno sme nenašli. Dôvod je prostý. Vagínu jej rozrezali ako ulovenú rybu a morská voda ju dôkladne vymyla. Preto nemáme ani odtlačky prstov, zostal nám len približný údaj o čase úmrtia...“ – McCormack si zložil okuliare a pošúchal tvár – „... a nemáme ani vraha. Ako nám chceš pomôcť ty?“

Harry sa nadýchol na odpoveď, no McCormack ho zastavil:

„Súhlasím. Pomôžeš nám tak, že budeš sledovať, ako toho hajzla dostaneme, medzitým pochváliš nórske médiám našu výbornú spoluprácu – dáš pozor, aby sme nestúpili na prsty zástupcom veľvyslanectva ani pozostalým, a inak si užiješ dovolenku. Nezapadni napísať pohľadnicu svojej nadriadenej. Ako sa jej vodí?“

„Pokiaľ viem, tak dobre.“

„Super žena. Určite ti vysvetlila, čo sa od teba očakáva.“

„V podstate áno. Mám sa zapojiť do vyšetr..“

„Výborne. Na to zabudni. Odteraz pre teba platia nové pravidlá. Po prvé: počúvaš mňa, len mňa a iba mňa. Po druhé: ničoho sa nedotýkaš, ak ti to priamo neprikážem. A po tretie: jedna chyba a prvým lietadlom sa vraciaš domov.“

McCormack to hovoril s úsmevom, no odkaz bol jasný. Ruky preč, si tu len ako pozorovateľ. Naozaj mu stačilo doniesť si z Nórska plavky a fotoaparát.

„Zachytil som správne, že Inger Holterová bola v Nórsku čosi ako celebrita?“

„Béčková, *sir*: Pred pár rokmi moderovala reláciu pre mládež. Nebyť tejto tragédie, nikto by si na ňu nespomenul.“

„Informovali ma, že vaše médiá sa prípadu venujú. Niektorí sem už vyslali svojich redaktorov. Poskytli sme im, čo máme, nie je toho veľa. Podľa mňa ich to tu čoskoro omrzí a vrátia sa, odkiaľ prišli. O tebe netušia. Máme pre nich pripravenú špeciálnu opateru, nemusíš si robiť starosti.“

„Ďakujem, *sir*;“ poďakoval sa Harry a myslel to úprimne. Ani trochu ho nelákala predstava, že sa mu zavesí na krk nejaký prehnane aktívny novinár.

„Okej, Holy, budem k tebe úprimný. Veci sa majú takto: môj šéf mi vysvetlil, že zástupcom mesta mimoridne záleží na rýchlom objasnení prípadu. Ako zvyčajne, rozhodujúcu úlohu hrá mix politiky a peňazí.“

„Prečo peňazí?“

„Predpokladáme, že nezamestnanosť v Sydney sa tento rok vyšplhá na desať percent, a mesto potrebuje každý dolár z turizmu. V roku 2000 nás čaká olympiáda, zo Škandinávie nám každý rok pribúdajú turisti. Vraždy, najmä tie neobjasnené, sú pre mesto zlou reklamou. Robíme, čo sa dá. Nasadili sme na prípad štyroch vyšetrovateľov, ktorí disponujú takmer neobmedzenými zdrojmi – majú databázy, asistentov, prístup do laboratórií. A tak ďalej.“

McCormack vytiahol hárok papiera a zvrátil čelo.

„Mal si robiť s Watkinsom, no keďže si si vyžiadal Kensingtona, nevidím dôvod ti v tom brániť.“

„*Sir*, neviem o tom, že by...“

„Kensington je správny chlap. Len malá časť pôvodného obyvateľstva sa dostane tak vysoko.“

„Naozaj?“

McCormack si vzdychol.

„Tak to prosto je. No dobre, Holy, keď ma budeš potrebovať, vieš, kde sedím. Ešte niečo?“

„Len malá formalita. Je slovo *sir* správnym oslovením nadriadeného, alebo je to príliš...?“

„Formálne? Sterilné? Asi áno. Ale mne sa to páči. Vďaka tomu si uvedomujem, že v tejto bude šéfujem ja.“ McCormack sa hurónsky zasmial a stretnutie ukončil priateľským stiskom ruky.

„V januári je v Austrálii vrchol sezóny,“ vysvetľoval mu Andrew, keď sa predierali hustou premávkou okolo Cir-

cular Quay. „Celý svet sem chodí obdivovať Operu, tešiť sa výhľadmi na mesto z vody a obkukávať baby na Bondi Beach. Škoda, že musíš pracovať.“

Harry sa usmial.

„Neprekáža mi to. Z turistických atrakcií mi je aj tak nevoľno.“

Vyšli na New South Head Road a ich toyota prudko zrýchlila smerom k Watson's Bay.

„Východné Sydney je trochu iné ako východný Londýn,“ vysvetľoval mu Andrew, keď obchádzali jednu honosnú vilu za druhou. „Táto štvrť sa volá Double Bay. My ju voláme Double Pay.“

„Kde bývala Inger Holterová?“

„Chvíľu so svojím priateľom v Newtowne. Keď sa to medzi nimi pokašľalo, presťahovala sa do jednoizbového bytu vo štvrti Glebe.“

„Kto bol ten priateľ?“

Andrew pokrčil plecom.

„Austráľčan, nejaký dátový inžinier. Spoznali sa, keď tu bola pred dvoma rokmi na prázdninách. Na ten večer má alibi, a aj tak nepôsobí ako vrah. *But ya never know, do ya?*“

Zastali pod Gap Parkom, pri jednej z mnohých zelených oblastí Sydney. Strmé kamenné schody smerovali do parku, ktorý z jednej strany ohraničoval záliv Watson's Bay, z druhej strany Tichý oceán. Vystúpili do rozpálenej krajiny. Andrew si nasadil slnečné okuliare, pri ktorých si Harry nevdojak predstavil kráľa pornofilmov. Z neznámych dôvodov sa jeho austrálsky kolega navliekol do tesného obleku a Harry sa musel uškrnúť

pri pohľade na plecnatého černocho, ktorý teraz pred ním kráčal na vyhliadku.

„Harry, toto je Tichý oceán. Nasledujúca stanica Nový Zéland. Dvetisíc mokrých kilometrov.“

Harry sa poobzeral okolo seba. Na západe videl centrum mesta a Harbour Bridge, na severe pláž, plachetnice v zálive Watson's Bay a zelené predmestie Manly. Na východe sa horizont strácal v pestrých odtieňoch modrej. Bralá padali kolmo nadol a hlboko pod nimi morský príboj končil svoju púť v hlučnom crescende medzi skalami.

„Harry, stojíš na historicky významnom území,“ začal Andrew. „V roku 1788 poslali Angličania do Austrálie svoju prvú loď s väzňami. Mali sa usadiť v Botany Bay, pár míľ južne odtiaľto, no dobrosrdečný kapitán Phillip po príchode na miesto usúdil, že krajina tam vyzerá naozaj hrozne, a vyslal malú loď na sever, aby našla niečo znesiteľnejšie. Oboplávala bralo, na ktorom stojíme, a otvoril sa pred ňou najlepší prístav, aký si vieš predstaviť. Chvíľu nato dorazil kapitán Phillip so svojou flotilou. Jedenásť lodí, sedemstopäťdesiat väzňov, žien aj mužov, štyristo námorníkov a zásoby na dva roky. No táto krajina je tvrďšia, než sa zdá. Angličania nevedeli využívať jej skromné dary tak ako aborigéni. Kým o dva a pol roka dorazili ďalšie lode, Angličania boli vychudnutí na kosť.“

„Zdá sa, že sa im napokon predsa len začalo dariť,“ mávol Harry k zeleným hrebeňom nad mestom. Po chrbte mu stekala ďalšia kvapka potu. Z horúčavy mu naskakovala husia koža.